

Posamezna številka 6 vinarjev.

"DAN" izhaja vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — ob 1. uri zjutraj; v ponedeljkih pa ob 8. uri zjutraj. — Naročnina znaša: v Ljubljani v upravnistvu mesečno K 1'20, z dostavljanjem na dom K 1'50; s pošto celoletno K 20'—, polletno K 10'—, četrtletno K 5'—, mesečno K 1'70. — K. inozemstvo celoletno K 30'—, — Naročnina se pošilja upravnistvu.

Telefon številka 118.

DAN

NEODVISEN POLITIČEN DNEVNIK.

Posamezna številka 6 vinarjev.

Uredništvo in upravnistvo:
Učiteljska Tiskarna, Frančiškanska ulica 31. &

Dopisi se pošiljajo uredništvu. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo, rokopiisi se ne vračajo. Za oglaševanje plača: peti vrsta 15 v, osmrtnice, poslana za zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglaševanju po-
pust. — Za odgovor je priložiti znamko.

Telefon številka 118.

Italijani bombardirali Beirut. — Demonstracije v Zagrebu.

C. kr. kmetijska družba kranjska.

Danes dopoldne bo mirgolelo črnosuknjarev po Ljubljani. Vrš se občni zbor c. kr. kmetijske družbe, ki jo hočejo danes spraviti klerikalci popolnoma v svoje roke. Na dnevnem redu današnjega občnega zbora je volitev petih novih udov glavnega odbora namesto izstopivših: Povšeta, Kneza, Lichtenberga ter Alojzija in Frančiška Pavlina. Važna točka dnevnega reda je tudi predlog glavnega odbora glede izpremembe družbenih pravil.

Stara pesem! Klerikalci so si prisvojili absolutno moč v deželni volilni reformi za državni in deželni zbor. Volilna reforma jim je imela pridobiti Ljubljano in vse občine na deželi! Volilna reforma naj zagotovi absolutno besedo in moč klerikalcem tudi v kmetijski družbi.

Da bodo klerikalci danes na občnem zboru kmetijske družbe sklenili to, kar nameravajo, je čisto gotovo. Tudi ko bi se jim to ne posrečilo, jim je vse eno. Z vlado imajo dogovor. Po tem dogovoru bi vlada takoj razpustila c. kr. kmetijsko družbo, čim bi se danes ne izvršilo vse po klerikalnem načrtu. Denar bi porabila vlada v to, da osnuje deželni kulturni svet. Sicer obdrže klerikalci raje staro firmo c. kr. kmetijske družbe kranjske. Glavno vprašanje, okoli katerega se pri kmetijski družbi sučejo klerikalci, je itak **ogromno premoženje**, katerega so člani tekom dolgih desetletij prirabili. Izpremembo pravil predlaga centralni odbor tako, da bo v veliko škodo vsem članom zlasti pa podružnicam.

Dosedanje pravice članov in podružnic se hočejo izdatno skrajšati. Vso moč, vso oblast hoče imeti glavni odbor.

Kako pride glavni odbor, ki svojo eksistenco zahvaljuje edinole članom in podružnicam — brez katerih bi on sploh ne obstojal — do tega, da si lasti naenkrat to pravico, da predlaga izpremembo pravil edinole sebi v prilogi na škodo pa podružnic in članov? Kaker rečeno: Klerikalci hočejo dobiti tudi v c. kr. kmetijski družbi absolutno moč. Njim ni za to, da bi se v družbi mirno in stvarno delalo. Njim ni za to, da bi se v družbi združevali še naprej vsi tisti, katerim je mar povzdiga našega kmetijstva ne glede na politično prepričanje. Njim je vse eno, če izbacemo iz družbe tudi več tisoč najboljših, najzvestejših in najmarljivejših članov, ako so ti naprednjaki. Važno je za nje le to, da imajo okoli sebe dovolj ponižnih in vdanih kimovcev, ki so pripravljeni obžavati razne Lampete kakor bogove.

Ako bi klerikalci imeli kaj resne volje za smoteno gospodarsko delo v kmetijski družbi, bi predlagali proporen volilni red za volitve glavnega odbora c. kr. kmetijske družbe. S takim volilnim redom, bi se enkrat za vselej odstranila iz družbe tista politična strast, ki samo ovira to organizacijo v razvoju. V proporen red bi stranke imele tudi vsodbudo za soudeležbo pri delu. Brez takega volilnega reda bo dominirala vedno v kmetijski družbi le ena stranka, dočim se bo druga zadržala popolnoma pasivno. **Kmetijska družba naj bi združevala vse kmetovalce** in vse one, ki z njimi sočuvstvujejo in jih hočejo podpirati. Danes se

bo odločila bodočnost c. kr. kmetijske družbe. V drugih razmerah in pri drugih osebah, bi apelirali na c. kr. deželno vlado, da v gorenjem smislu blagodejno vpliva na sedanje vodstvo kmetijske družbe. V danem položaju raje molčimo. Klerikalci imajo dovolj prilik, da se danes na občnem zboru odločijo za to, da delajo z naprednjaki za povzdigo kranjskega kmetijstva ali pa, da delajo brez naprednih kmetov in proti njim za svojo klerikalno politiko.

Naprednjaki smo pripravljeni za oba slučaja.

Obstrukcija v občinskem svetu v Trstu.

Trst, 24. februarja.

V občinskem svetu tržaškem popolnoma vlada italijanska večina, ki dosledno prezira vse slovenske zahteve in jih zavrača že z nekakim nasiljem. Zato se tržaški Slovenci tudi ne morejo in se tudi ne ogrevajo za magistratno vlado v Trstu.

Posebno so to jasno pokazali Slovenci za časa ljudskega štetja, ko so odklanjali magistratno štetje in pozneje tudi magistratno revizijo. To pa povsem opravičeno, kajti italijanski komisariji niso falsificirali le stotine slovenskih ljudskoštevnihih pol, temveč kar na tisoče.

Neznosne so razmere za slovenske mestne uradnike in celo nad mestnimi slovenskimi uradniki se skuša uvajati in je faktično uvede protekcijonizem in najhujša korupcija. Magistratna vladujoča klika se sploh pokazuje za nesposobno upravljati mestno občino in to se hitro dokaže z upravo mestne plinarne, bolnišnice itd.

Slovenci morajo tej kliki stati v opoziciji ne samo iz nacionalnih ozirov temveč tudi iz občinske upravnih, gospodarskih ozirov.

Od časa do časa pa se postavljajo v opozicijo pri raznih vprašanih sedanjih vladajoči nacionalno italijanski magistratni kliki tudi socialna demokracija. O razmerju manjšim k večini, danes ne bomo govorili.

Akutno vprašanje v občinskem svetu je nastalo v zadnjem času gradnja novega tramvajskega omrežja, o katerem je naš list že zadnjič poročal.

Nacionalna vladajoča klika je sicer za odjajo tramvaja v oskrbo tramvajski družbi, a temu nasproti se je postavila socialna demokracija, ki hoče v prvi vrsti varovati gospodarske interese občine in občinarjev in tudi interese uslužbenecv, delavcev, nasproti kapitalističnemu izrabljanju delniških družb.

Socialna demokracija sicer smatra občino za sposobno tudi pod sedanjo vlado upravljati ta posel. V to svrhu se je izrekla tudi v zadnji in predzadnji seji mestnega sveta za to, da obdrži občina nove tramvajske črte v lastni režiji.

V zadnji seji pa je prišlo do glasovanja in predlog socialne demokracije, da prevzame mestna občina nove tramvajske proge v lastno režijo, je bil odklonjen z 49 proti 21 glasovi.

Ko se je potem pričela razprava o pogodbi s tramvajsko družbo v svrhu prevzetja uprave novega tramvajskega omrežja, se je oglašil k besedi socialni demokrat Cerniutz.

Zastopal je stališče, da je v velikih mestih, kjer ima občina sama tramvaj v lastni režiji, tramvajski tarif za petindvajset procentov ceneji od onih mest, kjer imajo tramvaj v oskrbi privatne družbe cestnih železnic. Tudi delavstvo, da je bolje plačano tam, kjer občina oskrbuje tramvaj, kakor pri privatnih družbah in vendar se občini obrestuje najmanj za osem procentov investirani kapital.

Socialni demokratji so pričeli z obstrukcijo in to vsled načelnega nasprotstva. Občin. svetnik (soc. dem.) Cerniutz, je pričel svoj obstrukcijski govor ob 9. uri zvečer in ga je končal (oz. še ni končal) ob 2.05 ponoči. Govoril je torej pet ur.

Govoril je o vseh mogočih stvareh, ki nimajo stika s cestno železnico in celo podrobno opisoval prijetnosti vožnje po cestni železnici.

Ker je bil govornik utrujen, mu je župan — na lastno prošnjo dovolil 10 minutni odmor, a pozneje mu ni hotel več dovoliti četrturnega zaprosenega odmora. Govornik je kljub utrujenosti nadaljeval pol stoje, pol sede svoj govor in ni hotel končati.

Ko je župan dognal, da govornik vstraja pri govoru nadalje, je ob 2.05 zaključil sejo.

Socialno demokratska obstrukcija je odnesla svojo prvo zmago.

SPLOŠNI PREGLED.

Pogajanja na Ogrskem. Sprava in sporazum med Kossuthovo stranko in vlado vendar še niso tako zagotovljena, kakor se je prvotno trdilo. Kossuthova stranka vstraja na stališču, da je treba vprašanje glede vojskega kazenskega procesnega reda izločiti, da se to vprašanje obravnava v poznejšem roku. Za te dni je bilo napovedano potovanje ogrskega ministrskega predsednika Khuena na Dunaj, da bi poročal cesarju v uspehih svoje misije, ker je kakor znano dobil od cesarja popolno polnomoč, da vodi pogajanja s Kossuthovci. Toda ker še ni nikakega pozitivnega uspeha, odpade tudi to potovanje, ker Kossuth za sedaj še nima ničesar, kar bi mogel poročati cesarju. Pa tudi v Kossuthovi stranki sami ne vlada glede sporazuma z vlado soglasje. Sicer konstatiral tudi Justh, ki je izjavil, da se sicer večina Kossuthovcev nagiblje k vladi, a manjšina simpatizira še vedno s politično taktiko njegove skupine. Rekel je tudi, da je sprava skoro izključena, ako pa pride do sprave, tedaj je v sedanjih Kossuthovi stranki prelom zagotovljen! Justh pa še tudi nadalje izjavlja, da ga raz sedanje opozicijskega stališča ne spravijo nobene grožnje, da hoče nadaljevati boj proti brambni reformi do skrajnosti. Vesti o popolnem sporazumu so torej le želje vladne stranke, a da ta sporazum nima še nikake stvarne podlage znači jasno dejstvo, da si Khuen še ne upa na Dunaj, da bi poročal o onih svojih uspehih, o katerih govori ogrsko vladno časopisje.

Poljaki v nemškem državnem zboru tvorijo na tehnični večini jezikič, ki odločuje v vseh vprašanih. Pri zadnjih volitvah je bilo izvoljeno 18 Poljakov in to število je skrajno važno. In že v tem kratkem času so dokazali, kako važen faktor tvorijo v državnem zboru. To se je videlo pri volitvi predsedstva; prvi predsednik centrumaš Spahn je bil izvoljen samo s pomoč-

jo poljskih glasov, socialni demokrat Scheide-mann pa je zmagal proti konservativcu Dietrichu le na ta način, da so se Poljaki odtegnili glasovanju. Kakor v Avstriji tako so tudi ruski Poljaki skrajni konservativci, ni jih izučila preteklost, niso jih izpametovala nasilja črnomo-drega bloka, ki so dobila višek protipoljske gonje v takozvanih razlastilnih poskusih in v prosiudem hakatizmu; Poljaki tudi v Nemčiji še vedno mislijo, da morajo vsled starih tradicij tvoriti oni državno vzdržujoči element, dasi govori žalostna poljska zgodovina vse kaj drugega! Da je pa tudi Poljsko ljudstvo nezadovoljno s to konservativno politiko, zato govori že dejstvo, da so izgubili Poljaki v volilnem boju dva mandata, katera sta pripadla socialni demokraciji, kot edini napredni frakciji, ki se širi med Poljaki.

Macedonija. Srbski listi poročajo iz Soluna: Položaj v Stari Srbiji in Macedoniji postaja od dne do dne kritičnejši. Povsod se opaža živahno gibanje. Med vsemi narodnostimi revolucionarne organizacije je sklenjen mir in sporazum za skupno akcijo proti Turški. Revolucionarne organizacije pripravljajo prebivalstvo k ustanku. V Albaniji so se izmirila sev. in južna plemena za skupen nastop proti Turkom; branjajo se plačevati davke in so pregnali vse davč. uradnike. Turčija se nahaja pred usodopolnimi dogodki. Revolucionarji so na delu in ni daleč čas, ko izbruhne požar nedoločljiv v svojih posledicah. Albanci v Skoplju stoje že vsi pripravljeni v orožju, tudi vskaderskemvilajetu med Malisori vse vre. Turške oblasti zahtevajo nujnih vojaških pojačenj, a vladi primanjkuje vojaštva na vseh straneh. Splošno mnenje, ki prevladuje povsod, je, da je položaj do skrajnosti kritičen.

DNEVNI PREGLED.

LJUBLJANSKI ČLANI C. KR. KMETIJSKE DRUŽBE KRAJSKE. Pozivljamo vas, da se na vsak način zanesljivo in točno udeležite današnjega občnega zbora c. kr. kmetijske družbe, ki se vrši ob deveti uri dopoldne v »Unionu«. Prijateljski sestanek naprednih članov kmetijske družbe se vrši že zjutraj ob pol osmih v restavraciji Narodnega doma.

Javen ljudski shod v Mostah. Imenitno se je obnesel javen ljudski shod v Mostah, ki ga je sklicala nar. napr. stranka za včeraj. Tako sijajno še ni bil obiskan noben javen shod v Mostah. Ljudi se je bilo kar trlo v prostorni dvorani. Shodu je predsedoval g. Ivan Dolničar iz Smartnega. Kot govornika in odposlanca izvrševalnega odbora narodno napredne stranke sta prišla **dr. poslanec dr. Ravnihar in dež. poslanec dr. Reiser**, ki sta ob burnem pritrjevanju vseh navzočih ozigosala postopanje dež. odbora in deželne vlade glede še danes neizvršenih občinskih volitev. Potem ko je govoril še ključavničarski mojster g. **Ivan Pust** je bila z velikim navdušenjem sklenjena resolucija, ki pozivlja vlado, da ukrene vse potrebno, da se izvrše občinske volitve čimprej in da do izvršenih občinskih volitev imenuje za gerenta moža, ki uživa zaupanje Moščanov.

Shod državnih uradnikov, ki se je vršil včeraj v hotelu Ilirija, je bil prav dobro obiskan. Shod je otvoril predsednik združenih organizacij davčni višji upravitelj g. M. Lilleg in po

LISTEK.

Pod jarmom.

Roman iz bolgarskega življenja pred osvoboditvijo.

Spisal Ivan Vazov. — Poslovenil Podravski. (Dalje.)

Ne, on je bil dolžan odkriti ji vse, sneti zaveso, s katero ji je zagrinjal oči, zaupati ji, s kakšnim človekom združuje svojo usodo. Te misli so grozno težile njegovo pošteno dušo in on je sklenil doseči polajšanje v odkritosrčnosti in blagodarni izpovedi.

Napotil se je torej k Radi, ki se je med tem iz samostana preselila v šolo, kjer je stanovala v skromni in revno opremani sobici. Edino milo okrasje je bila sama bivalva.

Ognjanov je potrkal in vnišel. Rada ga je pozdravila z veseljem, toda oči je imela polne solz.

»Rada, ti si jokala? Čemu so te solze, golobček? In pri teh besedah je nežno objel njeno glavo ter jo božal po zardelem licu.

Ona se mu je umikala, vtrajoča si solze. »Kaj pa ima to pomeniti?« vpraša Ognjanov, osupen.

»Gospa Hadži Roovoama je bila pred trenutkom tukaj, mu odvrne Rada z jokajočim glasom.

»Nemara te je razžalila redovnica? Zopet te je mučila? Evo, moje pesmi so na tleh, nekdo je hodil po njih. Pojasni mi to, Radka.«

»Nu, veš, Bojčo, gospa Hadži Roovoama je hodila po njih; našla jih je na mizi. «Puntarske pesmi!« je zakričala ter izrekla take gro-

zne besede o tebi... kako naj potem ne bi jokala?

»Ognjanov postane resnoben.

»Kakšne grozne besede je mogla reči o meni?«

»Mar ne? Puntar, hajduk, vampir!... Moj Bog, kako zamore biti tako kruta ta ženska!«

Ognjanov se zamišljen zagleda v Rado ter reče:

»Čuj me, Radka, midva sva se seznanišla toda nisva se še spoznala, ali bolje, ti me še ne poznaš... Tega sem kriv jaz. Ali bi me ljubila, ko bi bil res takšen, kakoršnega me je naslikala pred teboj?«

»Ne, Bojčo, jaz te predobro poznam, ti si najbolj plemenit človek na svetu, radi tega tudi ljubim. — Po teh besedah ga je po otročje objela okoli vratu in mu ljubeznivo gledala v oči.

Ognjanov se je trpko nasmejal, ganjen po tej prostodušni zaupljivosti.

»In ti me poznaš, ali ne? Drugače se ne bi ljubila, je šepetala Rada zroča ga s svojimi velikimi, plamtečimi očmi.

Ognjanov jih je ogleno poljubil in dejal: »Moja Radka, moje dete, da postanem plemenit človek, kakor si me imenovala, moram ti odkriti reči, katerih še ne poznaš. Moja ljubezen mi doslej ni dopustila, da bi te bil žalil, toda vest me sili razodeti ti vse. Treba ti je vedeti, s kakim človekom se združuješ. Nemorem molčati dalje.«

»Povej mi vse, vsekako pa mi bodeš to, kar si mi bil doslej,« reče Rada v zadregi.

Ognjanov jo posadi in se vsede k njej.

»Radka, Hadži Roovoama je dejala, da sem puntar. Ta ve mnogo; vsakega poštenega mladeniča imenuje puntarja.«

»Da, da, Bojčo, to je nenavadno zlobna ženska,« reče Rada urno.

»Nu, jaz sem zares takšen, Radka.«

»Da, Radka, puntar sem, a to ne le z besedami, marveč puntar, ki namerava pripraviti vstajo.«

Umolknil je. Ona ni odgovorila ničesar. »Nameravam na pomlad dvigniti vstajo; radi tega sem v mestu.« — Rada je molčala.

»To je moja bodočnost, bodočnost negotova, polna nevarnosti...«

Rada ga je ospeno gledala, toda ni rekla besedice.

Ognjanov je v tem mrzlem molčanju videl svojo sodbu. Pri vsaki njegovi besedi — si je domišljeval — je vdanost te deve ginila kakor sopara v zraku. Posiloma je nadaljeval svojo izpoved.

»To je moja bodočnost. Sedaj ti pa povem svojo preteklost.«

Rada je nemirno uprla v njega oči.

»Radka, moja preteklost je še temnejša, ako ne še burnejša. Znaj, da sem bil osem let v prognanstvu v Aziji radi političnih vzrokov... na to sem zbežal iz Diarbekra, Radka!«

Radka je bila kakor omamljena.

»Povej mi, Radka, ali je redovnica tudi to omenila pred teboj?«

»O tem ne ve ničesar,« reče Rada suho.

Ognjanov postane nekoliko mračno zamišljen, pa začne zopet.

»Ali me ni imenovala vampirja in morilca! Ona niti o tem ni ve ničesar, zakaj pred nedavnim časom me je imenovala vohuna. No, čuj...«

Rada je sedaj čutila, da bo to nekaj stranskega ter je obledela.

»Čuj umoril sem dva človeka, a temu še

ni dolgo.«

Rada se nehote umaknila.

Ognjanov si ni drznil dvigniti pogleda proti njej, govoril je steni. Zdelo se mu je, kakor bi mu kdo trgal srce z železnimi kleščami.

»Da, ubil sem dva Turka, jaz, ki niti muhi nisem učinil nič zalega... Moral sem ju ubiti, ker sta pred menoj hotela poslati deklico — pred menoj in pred njenim očetom, ki sta ga zvezala. Da, res sem krvočloveč in zopet me pričakuje Diarbeker ali — vrv.«

Rada se je obrnila k njemu ter ga čudno gledala.

»Govori, govori,« je šepetala s slabim glasom.

»Vse sem ti povedal, sedaj me poznaš vsega, odvrne Ognjanov s tresočim se glasom. Čakal je, da začuje strašno sodbu, ki jo je čital na njenem licu.

Rada ga objame okrog vratu.

»Ti si moj, ti si najbolj plemenit človek!« je zaklicala. »Ti si moj junak, moj prekrasni vitez.«

In oba mlada človeka sta se močno in strastno objela ter ihtela radi ljubezni in sreče.

XIII.

Brošura.

Težki koraki so se oglašili zunaj po stopnicah. Nekdo je prihajal s tako močnim ropotom, da se je tresla vsa lesena stropa. To ju je vzdramilo iz navdušenega objemanja.

Bojčo je nekoliko poslušal ter rekel:

»To je doktor, prihaja kakor vihar.«

Rada je pristopila k oknu ter oprla ob steklo svoje razpaljeno lice, kakor bi hotela skriti svojo razčilenost.

pozdravu udeležencev, med temi državni poslanec g. dr. Vladimir Ravnihar, podelil besedo referentu g. profesorju Jožetu Reiserju. Referent je utemeljeval resolucijo, ki zahteva, da se Ljubljana uvrsti v I. razred aktivitetnih doklad. S to zahtovo hoče ljubljansko uradništvo doseči le to, kar mu je z ministrsko uredbo z leta 1908. že kot upravičeno zjamčeno. Po dotični naredbi stoji namreč od leta 1908. v II. razredu aktivitetnih doklad 42 mest, od katerih so le 4 mesta po številu prebivalcev stala v II. razredu, vseh drugih 38 mest je prišlo v II. razred zaradi uvaževanja vrednih ozirov kot stolna mesta, letovišča ali industrialna mesta. Ljubljano torej takrat ni zadela nobena izjema, čim se še uvažuje, da je med temi 38 mesti bilo 16 mest s prebivalci pod 20 tisoč, 14 mest pod 30 tisoč in 8 mest nad 30 tisoč, med temi Ljubljana s 37 tisoč. Po ljudskem štetju z dne 30. decembra 1910 pa je od vseh 38 mest edinole Ljubljana prekoračila 40 tisoč prebivalcev in torej s tem dobila zakonito pravico, stopiti v prihodnji višji razred. Z ministrsko naredbo leta 1908. so vsa druga deželna stolna mesta, ki so imela nad 40 tisoč prebivalcev, bila uvrščena v I. razred, namreč mesta Linc, Inomost, Plzen in Černovice. Uradniki ne zahtevajo torej nič drugega, nego da vlada prizna Ljubljani to, kar drugim avstrijskim mestom. Če bi Ljubljana prišla v I. razred, bi to ne bila prav nikakršna izjema, temveč je le izjema stanja, če ni Ljubljana še v I. razredu. Resolucija je bila soglasno sprejeta. Državni poslanec dr. Ravnihar je povedal, v kakšnem stanju je sedaj njegovo tozadevno prizadevanje v državnem zboru in je pozival uradništvo k složnemu nastopanju v vseh gospodarskih vprašanjih. Nato se je izvolila deputacija 10 uradnikov, ki nese memorandum in resolucijo k deželnemu predsedniku s prošnjo, da jo deželna vlada predlaga osrednji vladi v njuno ugodno rešitev.

Zakasnela zahvala. Šukljetu se pač pozna, da je strahovito star in da mu duh hudo peša. Dva meseca je že skoraj od tega, kar je ta mož odložil čast geželnega glavarja in mandat v Belokrajini. Šele v sobotnem »Slovenecu« pa objavlja Šuklje **zahvalo** na »slavno kmečko zvezo in drage rojake belokranjske.« Naravnost smešna je ta zahvala radi zakasnelosti. Na drugi strani pa je ob enem dokaz, kako nehvaležni so klerikalci napram svojim volilcem. Dva meseca Šuklje svojim rojakom v slovo še »v uh me piši« ni dejal. Sedaj pa pride po dveh mesecih prav hinavsko. In zakaj? Ker ga je vodstvo S. L. S. naglalo, da je dal to zahvalo. Belokranjci namreč novega kandidata Drmajstno ne marajo in vodstvo je sedaj poslalo Šukljeta v boj. Šuklje namreč v zahvali milo prosi: »Belokrajina, ostani zvesta.« Slovenski ljudski Stranki in njenim načelom. Vsak Belokranjec mora izprevideti, da Šukljeta zahvala ni prišla iz srca in da niti piško.

Klerikalna hinavščina. »Slovenec« se silno jezi in dela ogorčenega zaradi sklepov koroskega deželnega zbora, ki je določil, da se učiteljstvo pomakne v višji plačilni razred na podlagi zadovoljivega službovanja. »Slovenec« vidi v tem zakonito uveljavljanje korupcije med učiteljstvom in toži, da se bo germanizacija še hitrejša vršila na jezikovno-mešanih mejah. Klerikalno jadikovanje o korupciji je do skrajnosti hinavsko, ker nobena stranka na svetu ni vpeljala nikjer take korupcije kot klerikalna na Kranjskem, ki je celo pri cestarijih postavila lepo vedenje kot pogoj za zboljšanje gmočnih razmer, kar se pravi z drugimi besedami, da bo le tisti cestar, ki bo vnet klerikalec, napredoval, oni pa, ki ne bo, a bo prav dober delavec, bo pa moral stradati. Druga hinavščina je jadikovanje o germanizaciji. Klerikalna stranka dosledno ubija vsako narodno zavednost, kjerkoli more, in lajša tako delo prodirajočim Nemcem. Klerikalci naj pokažejo v dejanju, da niso koruptna stranka in naj se zavzamejo na narodno eksponiranih krajih. Dokler tega ne store, smatramo vsako njih besedo v tem oziru za hinavsko in farizejsko!

Še enkrat akademična enakopravnost na graški univerzi. V petek smo prinesli na uvodnem mestu članek o kričnem slučaju na graški univerzi. Stvar je še hujša nego smo mi poročali. Steilova predavanja namreč nemškimi narodnostim sploh niso dostopna: dele se tako, da imajo kandidati za profesuro skupne vaje,

Doktor je burno, kakor zmerom, pritekel v sobo.

»Čitajte!« je klical, nudeč Ognjanovu brošuro. »Ogenj, brate, ogenj. Človek bi kar zno-rel!... O kaj rad bi poljubil to roko, ki je to napisala.«

Ognjanov odpre brošuro. Bilo je to delce, izdano od izselnikov na Rumunskem. Kakor večinoma podobni spisi, je tudi ta bil površno delo, prenapolnem s patriotičnimi obrabljenimi frazami, plitko retoriko, obupnimi kiki in ožtevki na rovaš Turkov. In prav radi tega je razvnela na Bulgarskem navdušene ljudi, ki so zaželeli zaslišati novo besedo. Soditi po tem, da so bili listi že pomazani, zavihani, malone trohneli vsled pregibovanja, je bilo očitno, da je knjiga prišla že skozi neštnevilne roke ter podala ognjeno hrano tisočim dušam.

Sokolov je bil kakor pijan od njenega čitanja. Sam Ognjanov, ki je bil literarno bolj izobražen nego Sokolov, je bil očaran in ni mogel očes odtrgati od knjige. Doktor ga je zavidljivo gledal, končno mu je nestrpljivo izpulil knjigo iz rok.

»Čakaj, čakaj, hočem ti čitati jaz!« je zaklical ter začel čitati z visokim glasom, razvemaajoč se pri tem čimdalje bolj. Z levo roko je mahal po zraku, zacepetal z nogami pri vsaki frazi in pogled slično strelom metajoč na Bojča in Rado, katerih duši, še pred trenutkom raztopljeni v ljubezni in sreči, sta bili kar prevzeti vsled tega Sokolovega zanosa. Po sobi in po vsem šolskem poslopju je odmeval gromovit njegov glas, dvignivši se za celo oktavo. Ko je prečital večino brošure ter dospel do dolge pesmi, ki jo je končevala, je obstal ter ves se tresoč in oblit z znojem, obrnil se Ognjanovu:

(seveda samo Nemci) in slušatelj drugih fakultet (ne nacionalisti) zopet skupaj (torej tudi samo Nemci). V članek se je torej vrnila pomota, ki jo s tem popravljamo in opozarjamo še enkrat na ta slučaj vse kompetentne faktorje. Kam pridemo z univerzami, ako se bomo začeli ravnati po graškem zgledu! Kje bodo potem svobodne vede in znanosti? Kakor Steil, tako bi lahko vsak profesor razglasil svoja predavanja samo za Nemce in tako bi bili buršem tako »ne-ljubi slovanski gostje« kmalo odstranjeni z univerze. Vprašanje pa je kaj k temu reče ministrstvo, ki nastavlja in plačuje profesorje in lektorje za vse slušatelje. Kam pridemo, ako dopustimo tako izjemne slučaje. Zahtevamo še enkrat, da se napravi red in da se o tem spregovori na višjem mestu.

Nemško natolcevanje. Priloga »Grazers Tagblatt« »nemške štimce« piše v včerajšnji številki, da uradniki in uradnice zglaševalnega urada na mestnem magistratu ljubljanskem ne vrše svojih dolžnosti, ampak da se udajajo slovensko nacionalnim težnjam. Kdor pozna delo na našem zglaševalnem uradu in ve, koliko mora ondotno uradništvo delati, bo pritril, da je zgornja trditve prav zlobno natolcevanje. Če misli kak prikrknjen nemškutar, da ima več oblasti, dasi se je pritepel bogve odkod, kakor Slovenec damačin, se prebito moti. **Kaj pa vi daste nam v Celju, Mariboru, Celovcu?**

Razprava proti patru Maczochu, morilcu in roparju v čenstohovskem samostanu se prične 27. t. m. Klerikalni krogi so poskušali na vsak način doseči, da bi bila obravnava tajna, a rusko justično ministrstvo je odredilo, da mora biti obravnava javna. Obravnavi bo prisostvoval sam ruski justični minister Ščeglovitov, tudi papež je odredil svojega delegata, da mu bo poročal o vseh grozodejstvih, ki so se godila v čenstohovskem samostanu.

Češka obec sokolstva v Pragi je poslala »Učiteljski tiskarni«, kot izdajateljici »Naše bodočnosti« laskavo zahvalo, ker je ista izdala v proslavo petdesetletnice češkega sokolstva slavnostno številko »Naše bodočnosti«. Obec izjavlja, da ji bo ta publikacija dragocen spomin slovenskih simpatij in požrtvovalnosti »Učiteljske tiskarne«.

Dunajska občina je darovala za Roseggerjev sklad nemškemu Schulvereinu zopet 10.000 kron. Kakor se vidi, nas hočejo Nemci na vsak način uničiti! Slovenske občine, posojilnice, kakor vsi rodoljubi, ganite se! Darujte, ako le morete, kak prispevek našemu obrambnemu društvu, **Ciril Metodovi družbi!**

Slovenski ilustrirani Tednik 8. štev. vsebuje slike: Poroka v cesarski hiši (kardinal dr. Nagl poroči v grajski kapeli v Schönbrunnu nadvojvodinjo Elizabeto Marijo in princa Jurija bavarskega, vnuka cesarja Franca Jožefa I.); hrvatske narodne noše v Dalmaciji; odstop Mandžin-dinastije na Kitajskem; 70letnica rojstva slov. pisatelja dr. P. Turnerja v Framu; italijanski vojaški zrakoplov; pet rodov (pol leta stara Hilarija Zorn v Gorici, njena mati (31 let), babica (48 let), prababica (76 let) in praprababica (100 let); † bivši minister grof Aehrenthal; znameniti pisatelj A. Achleitner; proglasitev polnoletnosti bolgarskega prestolonaslednika Borisa; Negova v Slov. Goricah. — Ta številka je jako zanimiva in »Slovenski Ilustrirani Tednik«, je vreden, da bi si ga vsak naročil.

Ponarejeni desetkronski bankovci krožijo v Gradcu. Storicem še niso na sledu.

TRST.

NAPREDEK SOKOLSTVA V TRSTU.

Kakor se nam poroča iz Trsta, prične izdajati tržaška sokolska župa svoj vestnik. To je že drugi letni uspeh v letošnjem letu tržaške sokolske župe.

Komaj je bil zaključen vaditeljski tečaj T. S. Ž., ki je uspel nad vse pričakovanje in katerega uspehi se bodo pokazali v kratki dobi pri vseh sokolskih organizacijah v okolici, je že župni odbor stopil za poglobljenje sokolstva in Slovanstva v Trstu za korak naprej.

Zadnji vaditeljski tečaj je preskrbel pri T. S. Ž. včlanjenim sokolskim društvom iz okolice dobrih vaditeljev. katerih je dosedaj pri-

»Ogenj, ogenj, brate! Na, čitaj ti, vtrudil sem se... Ne, ne, daj sem, ti čitaš pesmi kakor pop Stavri »Očenaš«; pokvariš mi vtis. Vzem ti Radka!«

»Vzem, Radka, ti znaš dobro deklamirati«, reče Ognjanov.

Deva začne čitati.

Pesem kakor tudi proza brošure se je odlikovala s plitkim patosom, s klicaji in nespretnostjo, toda Radka jo je čitala spretno in z občutkom. Njen zvonec in nekoliko tresoč se glas je dajal vsakemu stihu življenje in moč.

Doktor je požiral sleherni besedo in močno cepetal z nogami. Uprav ob času, ko je bilo čitanje najzanimivejše, so se duri brez trkanja odprle in v sobo je stopila žena starega »cerkovnika«.

»Ali ste me klicali?« je vprašala.

Doktor se je jezno zarežal nad njo in ne rekši niti besedice, prijel jo za roko ter jo porinil ven; na to je z ropotom zaloputnil duri in spustil zapah. Revna babica, ki je stanovala spodaj, je odšla kakor poparjena ter zapovedala spodaj cerkovnikovim otrokom, naj molče, ker zgoraj učiteljica poučuje učitelja in doktorja.

»Kakšen zlod zopet prihaja?« zavrešči Sokolov obupno. Da, kar vržem ga skozi okno. Vnišlo je dekletce s pismom v roki.

»Komu to neseš?« jo vpraša strogo. Deklica pristopi k Radi ter ji poda pismo. Rada pogleda napis, ki ji je bil neznan, potem dovolj začudena odpre pismo in ga začne čitati.

Bojčo je začuden obstal in jo gledal. Zapazil je, da je najprej rdečica pokrila njeno lice, potem pa je zaigral na njem smeh.

»Kaj je to?« jo vpraša Bojčo.

manjkovalo. S tem je oživetvorjeno za okoličansko sokolstvo novo življenje in kakor že priliješ hirajoči luči novega olja in plamen vspaliti z novim življenjem, bodo počeli plamteti z poživiljenimi vaditelji novi žari sokolstva po Trstu in okolici.

Pa še na drugem uspehu si ima čestitati trž. sokolska župa. Poglobila se je tudi telovadba ženskega naraščaja in si začrtala tudi v tem oziru jasno pot in smer.

Žena je podlaga zdravemu nrodu! Pač — da, ker ravno za Trst je mnogo vredno nprastveno in telesno zdrav narodni naraščaj, ki ga nam pa lahko da le tako zdrava mati. V narodnem boju ne soodločuje le število glede premoči, temveč so nprastveno zdrave sile in kulturna moč močnejše in bolj nepremagljive sile od številne premoči.

Tega se je zavedala tudi tržaška sokolska župa in je posvečala zelo mnogo pozornosti tudi razvoju sokolske misli in ideje med tržaškim žensstvom.

Da pa ne zapusti začrtane smeri in da temu svojemu delu da še večjo moč in bolji vspeh je sklenila izdajati T. S. Ž. »Vestnik tržaške sokolske župe«, ki bode tako služil v nadaljina navodila vaditeljem kakor tudi članom sokolskih organizacij, ki so včlanjene v T. S. Ž.

List bode izhajal vsak mesec in je vsakakor potreben za enotnost in uspešen razvoj celokupnega tržaškega sokolstva.

Kakor je torej videti, se poraja glede sokolstva po vsem slovenskem svetu povsem novo življenje in če se bode razvijalo tako dalje, nam je upati v najkrajšem času boljše bodočnosti našega naroda.

Sokolstvo nam prinaša notranji prepored našega naroda! V zdravem telesu biva zdrava duša! Na zdar!

Srbsko meso v Trstu. Kakor se nam poroča, odprejo v Trstu s prihodnjim tednom lokal, v katerem se bode prodajalo meso importirano iz Srbije. Kot prva pomoč proti draginji se je odločilo uvažati in vagon imenovanega mesa na teden. Ako se bo pa konsum razširil, bodo odprli nove prodajalne in uvažali meso v večji množini. Za tržaške mesarje, ki so ravnokar sklenili povišati ceno mesa za 8 h na kg, je to seveda hud udarec. Najbrže bodo opustili ta sklep in morali bodo ceno mesu celo znižati, kakor so jo znižali puljski mesarji, ki jim dela dobro srbsko meso že več dni veliko konkurenco.

Velika nesreča na parniku »Princ Hohenlohe«. Ko so nakladali na parniku »Princ Hohenlohe«, ki odpotuje te dni v Kotor, poštno pošiljatve, se je pripetila velika nesreča. Te poštno zaboje je prejemal po električnem dvigalu mornar Ivan Motulič iz Dalmacije. Ko je končal svoje delo, se je hotel dvigniti po istem dvigalu na krov. A po nesrečnem naključju je iztegnil glavo čez rob dvigala — stroj je začel delovati — sledil je krik in mornarju je strlo glavo med krovom in steno. Ko je dospel na krov, je že umiral. Na lice mesta došli zdravnik ni mogel drugega konstatirati, nego smrt.

PROSVETA.

Slovensko deželno gledališče.

V soboto zvečer se je pela zadnjič v sezoni Dvofakova opera »**Rusalka**«. Ta lirčna pesen ljubezni, hrepenjenja in spoznanja je dosegla v novi uprizoritvi na našem odru popoln uspeh, ter je uprizoritev iste smatrati kot najpopolnejšo letošnje sezone v vseh ozirih. Osobje se je po vrsti potrudilo kar najbolj, da pomore do popolnega uspeha, uprizoritev sama pa je bila za naše skromne razmere skrbna in temeljita. — Včeraj popoldne se je ponavljala burleska »**Milijon**«, ki je zabavala prav pošteno sicer maloštevilno občinstvo; kar pa ni dosegla burleska sama, poskušali so doseči igralci, ki so bili prav posebno razpoloženi. — Zvečer pa se je ponavljala drugič v sezoni Parmova opereta »**Čarilne amanonke**«. Po neuspehi premijeri je bila repriza dosti bolj, pelo in igralo se je skladneje, uprizoritev je bila dostojnejša, tako da je napravila predstava celoten utis. Gdč. Thalerjeva je dosegla v svoji partiji najlepši uspeh, ker združuje s svojim glasom, lepim prednašanjem umejeno igro. Tudi vsi ostali

»Pismo, na, čitaj!«

Bojčev vzame pismo v roke. Bilo je to ljubavno pismo od Merdevendžieva.

Bojčo se nasmeji na glas.

»Oh, ta Merdevendžiev! Sedaj je moj tekmeec, Rada, a pri tem še strašen tekmeec. Čudim se, kako je mogla ta puhla glava iztuhlati takšno pismo. Pogledati hočem v knjigo, iz kakih mest je to prepisal.«

Rada raztrga pismo ter se smeje pri tem. »Čemu ga trgaš? Daj mu odgovor!« zakliče ji Sokolov.

»Kaj mu naj odgovorim?«

»Piši mu: »O-o-o-o, najpriljubljenjši slavec! O-o-o-o velikodušno misleči dudlar! Dole-tela me je velika čast, danes ob šesti uri,« pri tem pogleda na uro in doda obrnjen proti Bojcu:

»Ali vidiš, kakšen podlež je ta trobirog?«

Kakšen ostuden spletakar in vohun, kaj? Moj poklon!... Čuj me, kadar pride danes v šolo, pljuni mi v lice. Jaz na tvojem mestu dal bi mu celo zausnico!...«

»Nemara bo bolje, pustiti tepca tako.«

»Ne, ne, pri podležih ne zadoščuje, če jih človek prezira, treba jih je tudi kaznovati... Prepusti ga meni!« reče doktor z grozečim se glasom.

»Čemu se hoče mazati? V redko blato ne metaj kamenja, sicer se oblatiš.«

»Oh, čakaj«, reče doktor ter se prime za čelo, kakor bi hotel pridržati neko misel, ki mu je zasvetila v glavi, da mu ne bi ušla...

»Kaj imaš zopet?«

»Nekaj! Le počakaj! in nasmejaj se je na glas.

Ognjanov ga je začuden gledal.

»Nič, nič... Z Bogom! A jutri ne pozabi na Silistra-Jola!« (Dalje.)

so se potrudili kar najbolj. Kupleti v zadnjem dejanju pa bi prav lahko izostali posebno s sedanjim tekstom. Gledališče je bilo polno. — Zopet pa moramo grajati to nezasišano malomarnost našega občinstva, ki se ne da navaditi prihajati točno v gledališče! Da, to malomarnost nekaterih bi imenovali že netaktnost, neotesanost napram sobosobovalcem, kapelniku in igralcem! Ako se že za letos ne da izučiti občinstva, treba bo za prihodnje leto najodločnejše zahtevati, da med overture in dejanjem nima nikdo vstopa v parter. To je nekaj nezasišane, sredi overture prihite cele trume, vznemirjal vse gledališče, pogovarjajo in pozdravljajo se s sosedi in se komaj pmirijo do konca prvega dejanja. Tako se ne sme goditi več, treba je odločnega zdravila in ljudje se že odvajajo.

Quidam.

Češko Sokolstvo. Materno društvo češkemu in celokupnemu Sokolstvu je pred 50 leti ustanovljeni »Praški Sokol«, katerega ustanovitev je zasluga Jindřicha Fügnerja in dr. Mirosłava Tyrša. Iz tega društva je izšlo sokolsko gibanje, ki si je osvojilo kmalu srca vseh narodno čutečih Čehov in poklicalo k življenju stotera društva na češki zemlji. Veseli in žalostni časi so bili usojeni češkemu Sokolstvu, toda z resnim delom in odločno voljo je zmagovalo in si pridobilo odlično spoštovanje pred vsem svetom. Ob svoji 50letnici šteje češko Sokolstvo 100.000 članov v 1000 društvih, ki so združena v »České Obci Sokolské«. Starosta je dr. Josip Schreiner, načelnik pa dr. Jindřich Vaniček — oba verna in vredna naslednika nepozabnih ustanoviteljev Fügnerja in Tyrša, ki sta pred kratkim praznovala petdesetletnico svojega rojstva. Kot neumorno delujoče in odlična sokolska voditelja sta splošno ljubljena in visoko spoštovana ter zavzemata isti vodilni mesti tudi v »Slovanski sokolski zvezi«. V inozemstvu bivajoči Čehi imajo svoja sokolska društva na Nemškem v 10 mestih, nadalje na Francoskem (Barlin, Pariz), v Švici (Zürich) in na Angleškem (London). Prvo inozemsko sokolsko društvo je bilo ustanovljeno v Draždanih leta 1890. Leta 1866 je pognala sokolska setev prve kali med Čehi v Severni Ameriki, kjer se je Sokolstvo hitro razširilo. Danes obstojita ondi dve večji organizaciji in sicer »Narodni Jednota Sokolska ve Spojen. Statech v Americe« in »Češka Obec Sokolska v Americe«. Prva ima svojo sedež v New-Yorku, se deli na sedem žup s 105 društvih in odseki; druga ima tudi svoj sedež v New-Yorku, obsega dve župi ter šteje 44 društev in odsekov.

Slovensko Sokolstvo. Iz čeških pokrajin se je razširilo sokolsko gibanje najprvo med Slovence, ki so ustanovili v Ljubljani 1. oktobra leta 1863 prvo sokolsko društvo pod imenom »Južni Sokol«. Majhna poulična praska z Nemci je povzročila razpust »Južnega Sokola« leta 1867. Toda že leta 1868 mu je sledila ustanovitev »Telovadnega društva Sokol v Ljubljani«, ki je slovenskemu Sokolstvu to, kar je »Praški Sokol« češkemu — vir in središče sokolskega gibanja. Dolgo časa se ni mogla razširiti sokolska misel med Slovenci. Ljubljanski Sokol je sameval ter je zgrešil v dobi splošnega probujenja svojo pravo nalogo. Požrtvovalno je prirejal narodne veselice, se je udeleževal vseh narodnih prireditev in si tako pridobil neveljavne zasluge za slovenski narod. Šele v letih 1880 do 1893 je bilo ustanovljenih nekaj slovenskih sokolskih društev. V tej dobi je praznoval ljubljanski Sokol svojo 25letnico in priredil ob tej priliki leta 1888 I. vseslovenski sokolski zlet v Ljubljani, ki ga je obiskalo tudi 90 čeških Sokolov. Po letu 1893 pa je začelo pluti po slovenskih pokrajinah živahnejše sokolsko življenje. Nastopil je preporodil slovenskega Sokolstva dr. Viktor Murnik ter je s pomočjo svojih somišljenikov reorganiziral slovensko Sokolstvo na podlagi pravih pravil sokolskih načel. Kratka, toda burna je bila preporodna doba in je obrodila žlahten sad. Slovensko Sokolstvo se je osamosvojilo in okrepilo. In v znamenju zmage sokolske misli je vodil dr. Viktor Murnik leta 1904 II. slovenski sokolski zlet v Ljubljani, ki uspel nad vse častno ob udeležbi 1500 čeških, 490 slovenskih in 200 hrvaških Sokolov in več tisočglave množice Slovencev. Ta zlet je imel za razvoj slovenskega Sokolstva neprecenljive posledice. Nova sokolska društva so vznikala po vsem slovenskem ozemlju, vrste sokolskih pripadnikov so mogočno naraščale in število sokolskih delavcev se je množilo. Leta 1908 je bila ustanovljena »Slovenska sokolska zveza«, ki se je razdelila pozneje na 8 žup (leta 1909 in leta 1910). Zvezi na čelu stojita starosta dr. Ivan Oražen in načelnik dr. Viktor Murnik. Oktobra leta 1911 je štela »Slovenska sokolska zveza« 81 društev in 27 odsekov, v teh je bilo 7192 članov (med temi 1769 telovadcev), 724 članic (med temi 471 telovadk), 531 obrtnega in 628 šolskega naraščaja ter 199 gojenk. — Znamenito se je razvila v tem času slovenska sokolska književnost. Prihodnje leto praznuje slovensko Sokolstvo svoj 50letni jubilej in priredi ob tej priliki III. slovenski vsesokolski zlet v Ljubljani, za katerega se že sedaj vrše potrebne priprave.

Drama v Khanpuru

Ne daleč od svetega mesta Delhi, tam kjer se je nedavno kronal angleški kralj Jurij V. indijskim cesarjem, leži ob bregu svete reke Ganga mesto Khanpur, ki šteje danes kakih 200.000 prebivalcev in tvori center indijske trgovine. To mesto pa ne imenuje noben Anglež rad, ker v tem mestu so se leta 1857 v času kravega Sepoy-ustanka odigrala

nepopisna grozodejstva.

Nad tisoč angleških vojakov, žena in otrok je padlo kot žrtev izdajstva in hudobije, nad tisoč ljudi je bilo pomorjenih z brezprimerno krutostjo. Spominska cerkev in cela vrsta spomenikov spominja še danes na one grozne dni, katerih zgodovino podajamo v kratkem izvlečku.

Indijska vstaja.

Ko so se leta 1857 Indijci uprli proti angleški oblasti, se je smatralo splošno mesto

Khanpur kot strateško najvažnejša točka v Indiji, dasi je bilo tam le okoli 300 mož angleške posadke, drugi so pa bili domačini. Civilnih uradnikov, kupcev z rodbinami in vojaštva bilo je v mestu, ki je šlo takrat 60.000 prebivalcev, okoli tisoč Evropejcev. Prebivalci so v takozvanem katoliškem četvrtu, v katerem so imeli dve cerkvi, svoje gledališče, klub, slavnostni dom in malo dirkališče, torej vse kar potrebuje Anglež, da se počuti tudi v tujini domačega. Mirno in dolgočasno so potekali dnevi, nikdo ni niti mislil na to, da se kdaj skali prijazno razmerje z domačini. Oficirji in njih rodbine so bile v prijateljskem razmerju z bithurskim maharadžo, ki je stanoval v svojem gradu izven mesta. Seereek Dundu Punth je bil nezakonski sin zadnjega samostojnega bithurskega maharadže, katerega deželo so osvojili Angleži in mu dali lepo pokopino. Ko je umrl v letu 1851 si je njegov sin Seereek spremenil svoje ime, odslej se je imenoval

Nana Sahib

in pod tem imenom je znan tudi svetu v svoji grozoviti slavi. Sahib je zahteval od Angležev, da mu izplačujejo nadalje tudi očetovo pokopino, češar pa angleška vlada ni dovolila, ker je vedela, da je podedoval neizmerne zaklade ter še vedno pomnoževal svoje bogastvo, časi celo na precej dvomljiv način. Obdajal se je s pravim orientalskim razkošjem, sprejemal je v svoji palači, katero je opremil kakor kak vilinski grad angleške oficirje in njih rodbine kar najgostoljubneje sprejemal. Vedno je obdaroval angleške dame z najizbranejšimi dragocenostmi, toda vendar ni bil nikomur posebno simpatičen, toda nikdo pa ni mogel slutiti, da se skriva pod tem vedno se smehljajočim obrazom

krvno sovraštvo do Evropejcev.

Spomlad leta 1857. je prišla v deželo, v mesto Khanpur pa so prihajala negotova poročila o spopadih v Meerutu in Delhi; zveza mesta Khanpur je bila v pomladnih časih jako težavna radi slabih potov in poplav, tako so bila vsa ta poročila nejasna. Vrh tega pa je v onem času poveljeval mestni armadi 75 letni starček, general sir Hugh Wheeler. Hraber vojak sicer, ki je prebil vso svojo službeno dobo v Indiji in slepo zaupal vojakom-domačinom Sepoyem. Ko so se začeli v Khanpuru pojavljati prvi znaki vstaškega gibanja in se je že lahko računalo na bližnje nemire, igral je Nana Sahib precej dvoumno vlogo, vendar general Wheeler ni hotel podvzeti nobene akcije, da bi se zavaroval še vnaprej. Mesto da bi zahteval pojačenje svoje maloštevilne posadke, da bi razorožil domače čete in odpravil iz mesta žene ter otroke, dal je samo zunaj mesta zgraditi s prstenim nasipom obsuto in primeroma utrjeno taborišče. Koncem meseca maja 1857 je odšel zadnji sel iz Khanpura na Angleško. Vesti, ki jih je prinesel znancem in sorodnikom, so že nekako prerokovale grozno usodo, ki jih čaka; a kdor bi slutil najhujše ni dal tek svoji fantaziji v najsmelejše strani. Tega kar se je res zgodilo si ne bi mogel predstavljati. Dne 4. junija omenjenega leta odrekli so vojaki domačini angleškim oficirjem pokorščino in tako se je začela

Sepoyska vstaja.

Sepayji so se polastili mestne trdnjave, na stolpu razvili zeleno prorokovo zastavo, maharadža Nana Sahib je prevzel vodstvo vstašev in pozval pod orožje vse vernike, da se združijo pod prorokovim praporjem in boju proti krivovercem. Angleška posadka je spravila žene in otroke, ki so bili večinoma navaženi najudobnejšega življenja in jih namestila po ozkih prostorih; kakih 500 žen in otrok je bilo v taborišču, katero je postalo sedaj cilj maščevalnosti vstašev. Topovi so bruhali svoje pogubonosne kroglice na to taborišče, puške so pokale. Okna in vrata so bila že vsa razbita, število mrtvecev je raslo od dne do dne. Trupla so morali metati ponoči v smrtni nevarnosti v vodnjak, ki je bil zunaj taborišča. Preostali pa so se združevali vedno čvrsteje in čvrsteje v bojno vrsto, ki se je branila hrabro in odločno, niti vode niti hrane ni bilo, a mala četa je odbila vsak naskok.

Tedaj pa je uvidel Nama Sahib, da tako ne gre, izmislil si je načrt, pravi

peklenski načrt,

da uniči, da dobi v svojo pest sovražne tujce ter da jih uniči! Poslal je v taborišče posredovalce, ki naj se dogovore z Angleži, da jim ustaši dovolijo prost odhod na ladjah po reki Ganges če jim izroče orožje. Po dolgem obotavljanju je stari junak general Wheeler privolil v predajo in to samo z ozirom na neznosni položaj žensk in otrok. 27. junija je zapuščal žalosten sprevod taborišče. Skoraj vsi moške so bili ranjeni, mnoge so morali nositi na nosilnicah, na ženskah in otrokih pa so se poznali sledovi prestopanja trpljenja.

Za generala Whellerja je poslal lakari Nana Sahib svojo zlato gala ekvipažo, v katero se je vsedel sivi general s svojo ženo in svojimi ličerkami; za vozom pa so se pomikali ostali prebivalci katoliškega četvrtja. Na obeh straneh ceste koder se je pomikal ta žalostni sprevod so stali vojaki domačini. Tako je dospel sprevod do malega zaliva ob reki v kateri je bilo usidranih večje število čolnov.

Besedolomstvo.

Ko so Angleži hoteli vstopiti v čolne, dal je peklenski maharadža znamenje, vojaki so odzadaj sklenili vrsto in prerezali Angležom vrnitev, čolni pa so začeli naenkrat goreti. Od vseh strani pa so začele pokati puške na presenečenje Angležev. Nastal je nepopisen metež, moški in ženske so skakali v reko, da bi se rešili s plavanjem, a vsakega je dohitela smrtonosna kroglica, za vsakim drevesom je stal Sepay in z veliko gotovostjo streljal na Angleže. Naenkrat pa so od vseh strani planili nanje vojaki, ki so pograbili vsak po eno žensko in jo odnesli v malo hišico poleg maharadženegega gradu, v tesne prostore so nanosili vstaši okoli 125 žensk. Med tem pa je divjal boj naprej, Sepoyji so postrelili vse Angleže do zadnjega moža.

O usodi ujetih 125 angležinj si pa sam Nana Sahib ni bil na jasem. Pustil je zaprte v tesnih prostorih in se ni brgal zanje. Tedaj pa so dospеле vesti, da se bliža osveta. Angleški general Haveloch se je približeval v hitrih hodih Khaupuru da maščuje vnebovpijoče grozodejstva, da reši nesrečne ujetnice. Ta vest je tudi prestrašila sapayje, da so zahtevali od Nana Sahiba, da se ujetnic ne sme skriviti niti las. Celotno lastne žene maharadžo so zapretili, da poskačejo raz okna palače, ako se le eni Angležinji zgodi kaj zlega. Nana Sahib je bil v zadregi, a njegova krvoločnost mu ni dala miru in tedaj je sklenil, da uprizori nad nesrečnimi ujetnicami

živinsko klanje.

Najel je pet zanesljivih lopovov, dva divja Hinda, dva mesarja in enega vojaka svoje telesne straže, tem je naročil, da izvrše grozno morijo. Oboroženi z ostrimi sabljami so odšli v poslopje, kjer je bilo zaprtih 125 angleških žen ter otrok, skrbno so zaklenili vrata za seboj. Naenkrat pa se je začelo iz hiše blazno, smrtno kričanje, rablji so začeli s svojim delom; jok, vpitje se je razlegalo daleč naokoli, a vedno slabše in slabše, dokler ni nazadnje vse potihnilo... Morilci so znosili trupla pomorjenih žen v jezero pri gradu, nekatere žene so še živele, bile so le ranjene, a morilci so jih pometali ravno tako v vodo, tudi par otrok, ki so se poskrili, so dohiteli morilci in žive pometali v jezero. Tako je v kratkem končalo svoje življenje 125 angleških žen in otrok na ukaz divje blaznega maharadže Nana Sahiba.

Par dni potem je dospel general Havelock z angleškimi vojaki v mesto, a prepozno, niti enega Angleža ni našel več živega. Nana Sahib je brez sledu izginil... Od tisoč Evropejcev so ostali le trije živi, katerim se je posrečilo pobegniti iz onega klanja ob zalivu Ganga, in samo ti trije so pričali o grozni drami v Khanpuru.

Demonstracije v Zagrebu.

Zagreb, 25. februarja.

Včeraj zvečer so se zopet vršile tukaj velike demonstracije proti banu Cuvaju in njegovim nasilnostim. Okoli 6. ure zvečer se je začelo na lici zbirati dijaštvo in delavstvo, katerim so se pridružili tudi drugi prebivalci. kmalu se je nabrala velika množica, ki je pela rodoljubne pesmi, žvižgala in klicala proti banu.

Dasi je vlada prepovedala javen shod, se je zbralo na Starčevićem trgu mnogo ljudi, katere je pregnala policija, hoteli so na lico, a tu jim je policija zaprla pot, a demonstranti so predrli policijski kordon, ter uprizorili na lici veliko demonstracijo.

Na to je šlo občinstvo proti vseučilišču, kjer jih je zopet počakala policija peš in na konjih. Policija se je besno vrgla z golimi sabljami na demonstrante, boj je bil jako hud, mnogo ljudi je bilo ranjenih, množica je policijo bombardirala s kamenjem, tudi več policajev je ranjenih. Policiji se je posrečilo razgnati množico, ki se je razkropila po mestu in dolgo v noč prirejala demonstracije. Policija je postopala skrajno brutalno, nek detektiv je dijaka trgovske šole Kokanovića udaril s palico po glavi, da mu je razbil črepinjo, prepeljali so ga v bolnico, njegov položaj je jako nevaren.

Del demonstrantov je odšel pred poslopje

železniške uprave, kjer so razbili vsa okna, prihitela je žandermerija, ki je demonstrante pregnala. Ko so bili že demonstranti proč, je nek žandar ustrelil za njimi, a k sreči ni nikogar zadel.

Na trgu Khuena-Hedervaryja so demonstranti sneli poulične napise, odnesli so jih na lico in pod Kačičevim spomenikom razbili, tako, da je trg danes brez napisov.

Demonstracije so trajale v pozno noč.

Najnovejše vesti, telefonska poročila.

BELOKRANJSKA ŽELEZNICA.

Dunaj, 25. febr. Železniško ministrstvo je prepustilo gradbo proge Novo mesto-Metlika deželna meja inženirju Biedermannu iz Innsbrucka in podjetniku Lončarju iz Ljubljane.

AVDIJENCE.

Dunaj, 25. febr. Cesar je danes sprejel v daljši avdijenci gališkega cesarskega namestnika Bobrziškega, njegova avdijenca je v zvezi z dogodki v gališkem deželnem zboru. — Na to je sprejel v posebni avdijenci vdovo umrlega zunanjega ministra grofica Aehrenthalovo.

DEMONSTRACIJE V SPLITU.

Split, 25. febr. Danes se je vršil tukaj velik protestni shod proti dogodkom na Hrvaškem. Govoril je državni poslanec dr. Smodlaka in Trumbić. Po shodu so zborovalci priredili veliko demonstracijo, zažgali javno madjarsko zastavo, posredovala je policija, ki je aretirala osem oseb.

KOLO POLSKIE.

Krakov, 25. febr. Kot naslednik Bilinskega v predsedstvu državnoborskega kluba lo Polskije se v poljskih političnih krogih imenuje državni poslanec dr. Leo, krakovski župan.

Krakov, 25. febr. Zaizpraznjeni mandat državnoborski po odstopu Bilinskega je prijavil svojo kandidaturo bivši poljski minister krajan Daleba.

SOFIJSKI OBČINSKI SVET V PARIZU.

Pariz, 25. febr. Danes je dospel semkaj sofijski občinski svet, ki ga je na kolodvoru slovesno sprejel pariški župan z vsem municipijem. Prebivalstvo je živahno pozdravljalo goste. Jutri jih sprejme v avdijenci predsednik francoske republike Fallieres.

Italijansko-turška vojska.

ZAČFTEK ITALIJANSKE POMORSKE AKCIJE. — ITALIJANI BOMBARDIRAJO BEIRUT.

Pred nekaj dnevi so Italijani napovedali začetek pomorske akcije proti Turčiji; italijansko bojno brodovje je odplulo z zaprto ordo na odprto morje. In ko je parlament sprejel aneksijsko predlogo, je bojna mornarica začela svojo akcijo ob azijskem obrežju Turške. Beirut je važno trgovsko mesto ob sirske obali ter ima danes do 150.000 prebivalcev. Italijani so na ta način prenesli bojišče iz Afrike v Azijo, tako se je začela sedaj druga epoha te vojne. O bombardiranju so došla precej različna poročila, v naslednjem jih podajamo:

Carigrad, 24. feb. Beirutski vali javlja: Danes ob 8 uri 40 minut, dospeli sta pred Beirut dve italijanski oklopnjači z velikim številom torpedovk, komandant je zahteval, da se udasta v pristanišču zasidrana topničarka Aon-illah in ena torpedovka. Še med pogajanjmi so Italijani začeli bombardirati pristanišče. Obe ladji so potopili. Nato so bombardirali mesto in sicer najprej vladno poslopje, ki so ga porušili do tal. Carigrad, 24. feb. Po drugih poročilih so Italijani potopili samo torpedovko, Križarko pa so Turki sami razstrelili.

London, 24. febr. Reuterjev urad javlja iz Beiruta: Italijanski oklopnjač »Garibaldi« in »Vulturino«, sta bombardirali Beirut. Dve turški ladji so potopili, mesto pa popolnoma razdejali. Prebivalstvo beži iz mesta v Libano. Kakor se čuje je bilo pri bombardiranju ubitih 60 oseb.

Toulon, 25. febr. Vsled ugroženih francoskih interesov ob sirske obali je francoska vlada odposlala na Levanto dve križarki, ki ste s polnim parom odpluli iz tukajšnjega pristanišča.

Pariz, 25. febr. V diplomatskih krogih prevladuje strah, da bo imela italijanska akcija ob azijski obali velikih posledic. Bati se je gibanja domačinov nasproti Evropejcem.

Carigrad, 24. febr. Posledice italijanskega bombardiranja na Beirut so grozne, pristanišče je popolnoma uničeno, mesto napol razrušeno, tam, kjer je stala vladna palača, so danes velike razvaline. Razrušena je tudi otomanska banka. Vsled bombardiranja je nastal v mestu požar. Prebivalstvo je pobegnilo iz mesta. Število žrtev je sledeče: 15 oseb je ubitih, 112 pa nevarno ranjenih, preko polovice ranjenih je smrtno nevarno, ker so jim granate potrgale roke in noge, tako da je ceniti število mrtvih sedaj že nad sto.

RAZNO

* Katera ženska na svetu ima največ lepoticja? Soditi bi bilo, da je to Amerikanka in je tudi res. Gospa L. Bagessen v Surah City ima za 40 milijonov biserov in za 8 milijonov diamantov. Ves ta drobiž tehta 14 kg. Koliko rečica naenkrat natvezi na se te šare, ni znano, pripovedujejo le, da jo pri vsakem plesu straži več zasebnih detektivov. Brez dragulj gospa Bagassen nikdar ne gre nikamor. Njen mož je trgovec in če bi kdo videl ženo brez vrednostnih stvari, sodili bi takoj, da je mož na robu propada.

* Zaboje s 600 dinamitnimi patronami so našli v kamnolomu pri Montigny na Francoskem. Soditi se, da je bil ukraden iz železniškega voza.

Odgovorni urednik Radivoj Korene.

Last in tisk »Učiteljske tiskarne«.

Mali oglasi.

Beseda 5 vinarjev. Najmanjši znesek 50 vinarjev. Pisemnim vprašanjem je priložiti znamko 20 vinarjev. — Pri malih oglaših ni nič popusta in se plačujejo vnaprej; zunanji inserenti v znamkah. Zaključek malih oglasov ob 6. uri zvečer.

Priznana specialiteta. Namočena polenovka, na poseben način pripravljena in v to porabno olje se dobi vedno pri Josipu Polaku, trgovcu, Sv. Petra cesta št. 9, Ljubljana. 168—8

Del. glavnic: **Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.** Rez. fond nad K 8.000.000. K 800.000.

Stritarjeva ulica št. 2, (lastna hiša)

Podružnice v Spljetu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje od dne vloge po čistih

4 1/2 %

— 144 —

— Kaj hočete? je vprašal z brezkrvnimi ustnicami in stisnjenimi zobmi.

Ne da bi odgovoril je stopil Passavant v drugo sobano, prijel gorečo bakljo na mizi in se napotil v tretjo... Pred mramorno mizo se je ustavil. Mračen in s strahom na obrazu mu je sledil Saitano. Hardy je potegnil meč in udrihnil s prožno klino po beli gladini.

— Tukaj se je zgodilo, je siknil in se stresel.

Saitana je oblił mrtvaški znoj in s trudom je združil svoje misli. Videl je, da ga čaka zadnji boj. Pomaknil se je h kotu in pograbil močan zapir in spustil plašč. Pokazala se je njegova žilava, slusta postava, pripravljena za boj na življenje in smrt, mirnega očesa in gibčne roke. Hardy se je rezko posmejal. In kakor hraber je bil tudi Saitano, ta smeh mu je naježil lase.

— Kje so živi trije? je povzel Hardy.

— Nikdar več jih nisem videl, je mrzlo odgovoril Saitano.

— Da, da, bali so se, uboge pare in niso se upali izvohati tega brloga. Tudi jaz sem se bal. Mnogokrat me je spreletela kurja polt, kadar sem se domislil trenutka, ko se je vaša konica zagrebla v moje prsi. Pa jaz sem se povrnul, Ali me poznate?

— Spoznal sem vas po vaših besedah.

— Da, podoba se je spremenila. Ali veste, po kaj sem prišel sem?

— Maščevati se brez dvoma. Ali ni, da bi me kdo ubijal z lahkoto, kakor si morebiti predstavljate.

Hkratu se je pognal naprej, meč je siknil po zraku in se zaletel:

knjigo sem ukradel človeku, ki ga smatrajo za največjega genija vede... kakor, da bi mene ne bilo!... Vzel sem jo njemu, ki je morebiti dosegel cilj!...

— Kdo je to? je vprašala radovedno kraljica.

— Nikolaj Flamel! je dejal Saitano z vidno zavistjo. Iz te knjige, ki je vsa lastnoročno pisana od Flamela je razvidno, da potrebujem kri treh živih in enega mrtvega, uničenega nasilnim potom brez kaplje krvi. Pa težen je to madame. Sedaj, ko matere tako pazijo na otroke. Dvanajst let mi že obljubljate madame, da mi boste pomagali...

Grom je bobnel na daljnem horizontu in se bližal po nebesnem oploku, kakor sila težko obloženega voza, in se raznesel nad mestom, kakor hrup tisočih cimbal...

— Da, da, je odgovorila kraljica premišljujejoč. Kraljestvo moram imeti, ki bo prekašalo vsa kraljestva sveta. In kaj bo oni, ki postane vladar sveta, oni, ki ima večnost pred seboj!

— Bog bo! je rekel Saitano.

Molk je sledil in le na okno so udarjale bele prve kaplje naliva; po ulicah pa je sikal žvižgajoč veter.

— Saitano, je povzela Izabela, kar je obljubljeno. Karkoli bom mogla, bom storila v korist Velikega Dela! Kraljica v Hiši Saint-Pol, sem le tvoja učenka.

In treba je, da raztezam svojo moč nad tvojo, kakor sem delala doslej, prijeti in obso-diti o priliki sodnika, ki te sumniči, kakor sem delala doslej, vreči ga v občno globino, kakor sem delala doslej. In zato Saitano moram ob-

Hiša Saint-Pol.

36

Učiteljska tiskarna v Ljubljani ima v zalogi in priporoča sledeče:

Jan Legova knjižnica: Rape: Dane. Cena 1 K. Slapšak: Turki pri Sv. Tilnu, Ilustrovana knjiga. Cena 120 K.	M. Gregorič: Otroški oder, gled. igre za mladino. 150 K.	Štupar: O prvinah in spojinah, Ilustrov. Cena 150 K.	Brunet: Telovadba. Cena 4 K.	Meštček: Betežke iz fizike in kemije. Cena 40 vin.	
Marolt: Zgodo- vinske učne si- ke. Cena 2 K.	Vizitke	Engelbert Gangl: Beli rojaki. Cena vezani knjigi K 3—, broširani K 260.	Kuverte s firmo	Kaj izide zopet ?	Trgovske račune
Knjižnica Učiteljskega konvikta: Julčka Mišjakovega zbrani spisi I, II. in III. zvezek. Cena à 150 K. — Rape: Mladini. Cena 150 K. — Gangl: Zbrani spisi. I. zvezek. Cena 150 K.		Adamič: Slava Cesarju! Spevoigra za mladino. Cena 3 K. — Besedilo k Adamičevi spevoigri. Cena 10 vin.		Žirovnikove na- rodne pesmi. I. in II. zvezek. Cena à 20 vin.	
Bretl: Kako si o- hranimo zobe. Cena 20 vin.	Vse predpisane in potrebne šolske tiskovine.	Razni napisi na lepenkah za šole.	Novo! Popravljal- na znamenja na tabelah.	Tabela o pravil- nem mešanju umetnih gnojil.	Vse tiskovine za knjižnice.
Uradne tiskovine za županstva.	Vse najnovejše ti- skovine za o- brtno - nadalje- valne šole	Stereotipija	Litografija	Muzikalije	Založba knjig

V „Učiteljski tiskarni“ se tiskajo: Slovenski Branik, Dan, Učiteljski Tovariš, Slovenski Ilustrovani Tednik, Rudar, Domače ognjišče, Zvonček, Popotnik, Naša Bodočnost, Gasilec, Zarja, Tobačni delavec.

Pekarija

nahajajoča se v sredini trga Moravče, zraven cerkve, se takoj odda. Daleč na okrog ni nobenega peka. Peč se je šele sedaj postavila.

Ponudbe sprejema „Posojilnica in hranilnica“ v Moravčah. 173

V „Zadružnem domu“ v Moravčah se odda več stanovanj.

V hiši je pošta, orožniška postaja, finančni oddelek in privatne stranke. Ima svoj vodovod, kopalno in pralno sobo. Prostori so primerni za kakšnega obrtnika, posebno dobro bi izhajal čevljar.

Ponudbe naj se pošiljajo naravnost na „Posojilnico in hranilnico“ v Moravčah. 172

Angleško skladišče oblek O. Bernalovič, Ljubljana, Mestni trg 5

priporoča svojo popolnoma na novo sortirano zalogo spomladanskih oblek

----- za gospode in dečke, ter obleke za otroke. -----

Velikanska izbira najnovejše konfekcije za dame in deklice, ter berolinskih

in pariških modelov.

Cene priznane nizke!

Slovenci! Spominjajte se naše prekoristne Ciril in Metodove šolske družbe!

— 142 —

držati vladarstvo. Vendar moja moč je ogrožena...

Saitano se je nasmehnil kakor nekdanj. vstal je, stopil k železni omari, poiskal stekleničico in jo pomolil kraljici rekoč: pripravljno sem imel...

In ko ga je kraljica začudeno pogledala, je rekel:

— Vaša oblast je ogrožena madame, odkar preliva deklica Hišo Saint-Pol...

Izabelo je spreletelo v divjem sovraštvu in obraz se ji je krčevito nagubal.

— Prav pravite, je potrdila s temnim glasom. Torej je strup napravljen za njo?...

— Otrčje bi to bilo madame. Odette ubijemo, kadar pride njena ura. Kralja Francije ubije, kadar pride njegova ura, kadar ne bo pretila našemu vdovstvu nobena nevarnost niti od vojvode Berry-ja, niti od vojvode Orleanscev, niti od vojvode Burgundcev...

Pri zadnjem imenu je Saitano pobledel; sovraštvo je zaiskrilo v njegovih očeh in izbruhnil je v krčevit smeh:

— Vsakemu kar mu gre! Držite se madame, bodite brez usmiljenja, brez strahu, bodite kruti, ljudje hrepene po biču!...

— Komu je torej namenjena ta pijača? je vprašala kraljica.

— Namen ima uničevati vpliv Odette na kralja, in pahniti ga zopet v njegov blazni položaj, ki vam je pomagal do mesta najsilnejšega vladarja kristjanskega sveta. Idite madame! Bolj potrebujete blaznega, kakor mrtvega soproga!... Idite in pustite me mojim raziskavanjem.

— 143 —

— Oh, je dejala Izabela, prav govoriš! Ako umrje kralj, zasede prestol drugi in mene izženejo in morebiti ujemo! Da, da, Karl mora zopet blazneti, to je v prospeh mojemu veličanstvu!

Saitano se je nasmehnil in pospremil z bakljo v roki kraljico in Redona na ulico. Veter je potegnil in luč je ugasnila. Nočna obiskovalca sta izginila v temi in strašen tresk je zamajal vso hišo. Saitano je vstopil in hotel zapahniti vrata... pa neznana sila se je uprla vanje, da so na široko zazijala. — Strela je švignila skozi noč in obrisala med vrati črno senco, zavito v plašč od katerega je stekla voda v curkih. Prišlec je odrinil Saitana, zapahnil vrata in spregovoril:

— Dober večer, mojster. Mrtvo dete vas pozdravlja!...

Saitano je odletel, kakor bi ga pičil gad in zasadil ojstrino svojih oči v Passavanta, ki se mu je dovolj strašno predstavil. Zunaj je grmelo in treskalo in bobneči odmevi so butali ob zidovje ozke ulice.

Saitano je pomislil in hipno mu je bilo jasno, da more ukrotiti napadalca s hladnokrvnostjo.

— Z gromom prihajate, je začel brezbrizno.

— In kakor grom! je odgovoril mirno Hardy.

Saitano se ni bal; prepričan je bil, da je vsaka nesreča in nevarnost človeku usojena in da se pojavi ob svojem času. Ali brezdvomno ga je navdala fiziognomija mladega leva z grozo, kajti pobledel je.

Ker se pride dandanes pri hudi konkurenci do denarja le potom

dobre reklame

svetujemo vsem, ki hočejo kaj kupiti ali prodati, ali ki iščejo službe, da naj inserirajo v izbornem in zelo razširjenem slovenskem neodvisnem dnevniku

„DAN“

ker ima to inseriranje gotov uspeh.

Oglase za „DAN“ sprejema po najnižjih cenah „Prva anončna pisarna“ v Ljubljani, Frančiškanska ulica šte. 8, katera daje radevolje tudi vse za to potrebne informacije.